
ROŽEŇ

Zpravodaj farnosti sv. Vavřince v Brně - Řečkovících

3 / 2019

Milí bratři a sestry!

Červnový Rožeň je takový předěl v průběhu roku. Pro mnohé z nás končí program školního roku a začíná program s prázdninovými aktivitami. Chtěl bych poděkovat všem, kdo jste se v rámci školního roku podíleli na různých farních aktivitách. Je jich velká řada od zpěvu přes výuku po organizaci různých kurzů a mnoho dalšího. Patří vám velký dík za spoustu dobrovolnické práce, které jste jim věnovali. Zvláště bych chtěl však nyní poděkovat za uspořádání festivalu FULL OF LIFE. Myslím, že to je důležitá aktivita směrem k těm lidem v naší farnosti, kteří Boha ještě nepoznali. Jsem rád, že tato aktivita v naší farnosti funguje, a že tuto příležitost pro lidi vytváříme. Chci vyjádřit velký obdiv a poděkování vám všem, kteří se do festivalu zapojujete třeba i drobnou pomocí. Slova jednoho z vystupujících (Braňo ze skupiny Lamačské Chvály) mluví za vše: „Vůbec jsem netušil, že takovýto festival je schopna uspořádat jedna farnost. Máte můj velký obdiv.“ Takže velký dík všem. Zároveň bych vás všechny chtěl pozvat k pořádání i účasti na dalším ročníku, který se uskuteční, dále Pán Bůh, **v sobotu 23. května 2020.**

Chtěl bych také poděkovat za páteční sbírky, kterými podporujeme stavbu školy v Mpanze. Od začátku roku jsme vybrali 38 690,- Kč. Otec Norbert nyní upíná všechny síly k tomu, aby dokončil potřebné budovy nutné pro získání registrace školy. Prozatím škola běží pod hlavičkou jiné školy a již má dva ročníky studentů.

Nedávno se sešla nová pastorační rada farnosti. Přednesl jsem tam touhu, abychom pastorační radu pojali novým způsobem a každý člen k tomu dostal za úkol přečíst knihu Jamese Mallona: Proměna farnosti. Vřele tuto knihu doporučuji k přečtení všem. Doufám, že se bude dařit uskutečňovat s pomocí nové pastorační rady alespoň některé myšlenky z této inspirativní knihy.

Chci vám všem popřát krásně prožitě letní měsíce a boží ochranu na všech vašich cestách. Kéž na nich najdete také nějakou dobrou duchovní inspiraci.

Váš o. Jan

Kluk, který ztratil svoji loďku

Tom nesl svoji novou loďku na břeh řeky. Opatrně ji umístil na vodu a pomalu uvolňoval provázek. Jak hladce jeho loď plula! Tom seděl v teplé záři slunce, a obdivoval svoji loďku, kterou si postavil. A náhle loďku chytil silný proud. Tom se jí snažil vytáhnout zpátky na břeh, ale provaz se přetrhl. Loďka uháněla po proudu.

Tom běžel po písečném břehu, jak nejrychleji uměl. Jeho loďka ale brzy zmizela z dohledu. Celé odpoledne ji hledal. A nakonec, když už bylo moc tma na hledání, smutně se vrátil domů. Z pár dní, na cestě ze školy uviděl Tomáš loď takovou, jako byla ta jeho ve výkladní skříni obchodu. Když přišel blíž, ujistil se – byla to ta jeho!

Běžel za majitelem obchodu: „Pane, ve výkladu máte moji loď! Postavil jsem ji!“

„Bohužel, chlapče, někdo ji dneska ráno přinesl. Jestli ji chceš, musíš si ji koupit za padesát korun.“

Tom běžel domů a spočítal všechny svoje peníze. Přesně padesát korun! Když přišel do obchodu, spěchal k pultu. „Tady jsou peníze za moji loď.“ A když z obchodu odešel, objal svou loď a řekl: „Teď jsi moje dvakrát. Poprvé jsem tě udělal, a teď jsem tě koupil.“ (*Good News Publishers, Westchester, IL.*)

Loni proběhla brigáda k vyklizení a uspořádání farní garáže a stodoly. Garáže i stodole to moc pomohlo, brigádníci vyhodili nepotřebné věci a zavládl pořádek... Nepodařilo se ale zachránit jednu z nich, a to byl grilovací rám s trubkou, která se zapíchne do země, a na rám se dá položit mřížka ke grilování či opékání. Vyrobil ji můj boskovický bratranec Bohumil. Po brigádě po ní nebylo ani stopy, neradostné poselství znělo: „nepodařilo se ji asi zachránit“. Když člověk uklízí dlouholetý nepořádek, ve spravedlivém zápalu pro věc může vyhodit i to, co by ještě mohlo zůstat. Informoval jsem se na sběrný dvůr, kam se z brigády věci odvážely, vydal jsem se na cestu tam a ptal jsem se správce, jestli bych se tam mohl podívat a jestli by tam grilovací rám mohl být. Ukázal mi na jeden kovový kontejner. Na ten jsem pak vylezl a prohlížel jej zkoumavým, připraveným zrakem. Po chvíli jsem jej spatřil, ležel tam, k mé velké radosti jsem jej mohl vytáhnout zprostřed mnoha nejrůznějších kovových součástí vyhozených do kontejneru. Živá ztracená ovečka to nebyla, nicméně radost ze znovu-nalezení jsem takto aspoň zčásti prožít mohl... S radostí jsem šel za správcem sběrného dvora, který mřížku zvážil, a musel jsem zaplatit asi patnáct korun. A grilovací rám už zase slouží svému účelu na farním ohništi...

Studenou kovovou mřížku jsem neobjímal, ale uvědomoval jsem si, že právě to, co se stalo, se jmenuje vykoupení, tedy zaplacení výkupné ceny za to, co mi bylo drahé, darované bratranec. Křesťanství toto slovo důvěrně zná, patří k podstatě a jádru Kristova poslání. Ježíš Kristus svou smrtí vykoupil, tedy zaplatil životem život všech, kdo o to projeví zájem. Láska jej vedla až do krajnosti, neváhal zřít se sám sebe (Fil 2,7). Slovy osvědčené rožňovské autorky: „To, co ho na kříži drželo, byla obrovská, nepochopitelná a nezasloužitelná láska ke mně, k tobě, k nám.“ Celý náš křesťanský život se pak má stávat odpovědí na tuto Boží lásku zjevenou v Kristu Ježíši... Jako křesťané se učíme svůj zápas o modlitbu, pomoc bližnímu, lásku k druhým chápat jako odpověď na to, co Bůh už vykonal. Snažíme se tedy, abychom svoje skutky lásky k Bohu či bližnímu nevnímali jako naši milost prokázanou Bohu, které by si měl vážít a po zásluze nás odměňovat. Pak bychom se podobali staršímu synu z podoběnství o marnotratném synovi, který otci vyčítá, že nedostatečně reaguje na jeho věrnost a dobré skutky (Lk 15,29). Naše prokazovaná láska a věrnost je spíše pokusem o odpověď na vykoupení - velkou lásku Boha darovanou nám v Kristu Ježíši. Vynalézavost v odpovídání na Boží obdarování vám i sobě přeje

Jindřich Kotvrda

Život ve farnosti

24. 6. Slavnost Narození sv. Jana Křtitele

mše sv. v 18 hodin

28. 6. Slavnost Nejsv. Srdce Ježíšova

mše sv. v 18 hodin

29. 6. Slavnost sv. Petra a Pavla

mše sv. v 7 hodin

5. 7. Slavnost sv. Cyrila a Metoděje

mše sv. v 18 hodin

10. 8. Pouť jáhnů brněnské diecéze

mše sv. v 17 hodin,
po mši agapé na faře

11. 8. Poutní slavnost sv. Vavřince

mše sv. v 8.00 v kostele a
v 10.00 v hodovém areálu

15. 8. Nanebevzetí Panny Marie

mše sv. v 7 hodin

25. 8. Bartolomějské hody Ivanovice

mše sv. v 7.15 v kostele a
hodová mše v 10.00 v Ivanovicích

8. 9. Hody v Jehnicích

mše sv. v 7.15 a 8.30 v kostele a
v 10.00 hodová mše v Jehnicích

22. 9. Hody v Medlánkách

mše sv. v 7.15 a 8.30 v kostele a
v 10.00 hodová mše v Medlánkách

28. 9. Slavnost sv. Václava

mše sv. v 8 hodin v kostele a
v 10 hodin na Ořešíně

* * * * *

Mše svaté za nemocné

17. července, 7. srpna a 16. září

Mše svaté za zemřelé

27. července, 31. srpna a 28. září

Mše svaté na úmysly dárců

13. července, 17. srpna, 11. září

MŠE SV. O PRÁZDNINGÁCH

Neděle - v 7.15 a v 9.00

(kromě 11. a 25. 8.)

Všední dny - středa až sobota jako obvykle, v pondělí mše nebudou

V některých týdnech může být pořad bohoslužeb pozměněn, sledujte proto vývěsky, ohlášky a internet.

V naší farnosti probíhá...

Mše pro děti během prázdnin nebudou.

Snídaně na faře

- 12. 9. po mši svatě.

Společensví seniorů

- 19. 9. po mši svatě.

Adorace se zpěvy z Taizé

- 20. 7., 17. 8., 21. 9., vždy ve 20 hodin.

Večery chval

- 6. 7., 3. 8., 7. 9., vždy ve 20 hodin.

Adorace za novou evangelizaci

- vždy v neděli od 18:30 v kostele.

Modlitba za mír ve světě

- každého 13. v měsíci, od 17:30 v kostele.

Večery pro mladé 20+

- každý 2. čtvrtek v měsíci, příště 12. 9.

Výuka náboženství

V příštím školním roce 2019/2020 se bude náboženství opět vyučovat na faře. Rozvrh je vyvěšen na nástěnce a na farním webu.

Farní akce

Loučení s létem – 1. 9. odpoledne bude táborák pro děti, rodiče a všechny farníky na farní zahradě.

Poutě na Vranov

Pout' z Ořešína se letos koná už po 153. a proběhne jako obvykle 30. 8.

Tradiční farní pouť bude v sobotu 5. 10.

Diecézní akce

Katolická charismatická konference se uskuteční ve dnech 10. až 14. 7. na výstavišti BVV v Brně. Hlavním hostem konference bude Miriam Swaffield (Anglie).

16. diecézní pouť rodin se koná v sobotu 31. srpna ve Žďáru nad Sázavou. Více na www.crsp.cz

Pěší pouť na Velehrad

19. ročník pěší poutě na Velehrad bude letos od 19. do 24. 8. Přihlásit se můžete např. na www.poutnik-jan.cz.

* * * * *

Modlitba růžence za mír ve světě

Před dvěma lety - v souvislosti s oslavami 100. výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě - nás oslovila naléhavá prosba Panny Marie o modlitbu za mír ve světě. Prosbou přednesenou sice před 100 lety, ale stále nesmírně aktuální. K modlitbě se tedy scházíme v kostele každého 13. dne v měsíci, což je výroční den zjevení. Všichni jsou srdečně zváni, a pokud je pro někoho ze starších spolufarníků obtížné se do kostela dostat, může se s námi propojit duchovně.

Jitka Sm.

Pastorační rada farnosti

Milí spolufarníci, jménem všech zvolených i jmenovaných členů pastorační rady chci vám i otci Janovi poděkovat za důvěru, kterou jste v nás vložili. Zároveň mám jednu prosbu. Naše farnost je opravdu živou farností. Máme tu spoustu aktivních a zapálených lidí, kteří se nerozpakují věnovat svůj čas a energii práci pro druhé, a tak pestrou nabídku nejen duchovně zaměřených aktivit, že člověk občas musí přemýšlet, čemu dát přednost. Mohlo by se zdát, že všechno je v pohodě, všichni jsou tady šťastní a nebe je bez mráčku, takže práce pastorační rady bude vlastně brnkačka.

Tak to samozřejmě není. Bůh nás každého stvořil jako originál, který je čas od času nekompatibilní s ostatními. Takže se objevují různé názory, někomu se něco nelíbí, někoho něco trápí, někdo se může cítit ostrčený nebo mít pocit, že konkrétně pro něj ve farnosti vlastně nic moc není. Každý s něčím takovým nedokáže přijít přímo za knězem, ale je škoda, když takové hlasy nezazní. I proto je tu pastorační rada, aby naslouchala a byla hlasem farnosti směrem k jejímu duchovnímu správci. A i proto má větší počet členů, aby v ní každý mohl najít někoho, ke komu bude mít důvěru a svoji záležitost mu svěří.

A teď už konečně ta prosba ☺. Pokud budete mít jakýkoliv podnět, jak by se dal život ve farnosti zlepšit, neostýchejte se a přijďte. Určitě budu mluvit za celou pastorační radu, když řeknu, že na rozhovor si čas vždycky najdeme. A pokud někdo z vás preferuje písemnou komunikaci, napište na e-mail

prf.reckovice@gmail.com, který byl pro tyto účely založen.

Tímto článkem také poprvé otevírám okénko z pastorační rady farnosti, ve kterém vás budeme pravidelně informovat o tom, čím se rada aktuálně zabývá.

Pavel Rejman

Farní evangelizační buňky – OIKOS

Při snídani na faře, která bývá jednou za měsíc, se mě ptala jedna paní, jestli už přišel do našich buněk někdo z lidí nevěřících. Chtěla bych se s vámi podělit o tom, co prožívám ve své buňce.

Jsme společenství, ve kterém se mimo jiné sdílíme o tom, co pro nás udělal od minulého setkání Pán a co my pro něj. Postupně i v rámci evangelizace. Evangelizace není chození po domech, jak by si někdo myslel.

V starověkém Řecku byl oikos nejmenší jednotka společnosti, které zahrnovala rodinu, obydlí, zvířata i otroky – tedy celou domácnost s domem i půdou. Ve farních evangelizačních buňkách pojem oikos znamená všechny lidi z mého okolí, které pravidelně potkávám, a kteří nějak patří ke mně... rodina, přátelé, sousedé, kolegové z práce atd. Každý máme svůj oikos, tj. lidi za které se pravidelně modlíme. A neseme je v srdci alespoň jedenkrát týdně na hodinu na adoraci za Ježíšem. Já mu je odevzdávám, prosím o požehnání pro ně, svěřuji mu i jejich problémy.

Ve svém oikos mám i jednu nevěřící rodinu z naší ulice (a mám jich tam více, těch svých sousedů), která se starala o maminku. Paní na to byla sama a maminka se koncem roku začala horšit. Vždy, když jsem ji potkala, ptala jsem se na maminku, a jak to zvládá a nakonec jsem ji dala požehnání – křížek na čelo. Byly Vánoce a ona přišla za mnou domů, a že potřebuje

ode mě toto a ukázala prstem křížek. Že už to nezvládá, je na dně. Pomodlila jsem se za ni a dala jí požehnání a řekla jí, že se za ni budu modlit, aby měla sílu to zvládnout. Po čase mě potkala a říkala, že to poznala, že se za ni modlím. Její maminka na tom byla hůř a hůře a ona měla strach z jejího umírání. Začala jsem se ještě modlit za maminku, za to, aby zemřela smířena s Bohem a měla dobrou smrt a přidala občas korunku k Božímu milosrdenství.

Maminka mé sousedky onemocněla před Velikonocemi zápallem plic. Rozhodli si ji nechat doma až do konce. Přemýšlela jsem, jestli si ji Pán vezme k sobě o Velikonocích? Maminka se z této nemoci vyléčila, ale byla moc slabá. Na Velký pátek jsem se začala modlit nověnu k Božímu milosrdenství a přibrala do ní maminku i mé známé. O týden později, v pátek jsem se u ní zastavila, její manžel mě poslal za ní, že je u maminky. Viděla jsem ji po dlouhé době. Ležela v posteli, byla jako věchytek, ale vypadala krásně, jako princezna s delšími vlasy. Říkala jsem si, že vypadá jako připravená přijít za Pánem. Dala jsem jí křížek na čelo a pomodlila se za ni.

V pondělí za mnou přišla sousedka a říkala, že maminka umřela. Zemřela ve spánku a v neděli Božího Milosrdenství.

Moje slova byla jen: „Bože Ty jsi dobrý, přijmi dík a chválu!“

Potom jsem jí vyprávěla o této modlitbě a že jsem se ji modlila za její maminku.

Možná, že máte taky takovou zkušenost vyslyšené modlitby, když jste se za někoho modlili. Já věřím, že když vytrvám v modlitbě a odevzdávání lidí ze svého oikos při adoraci, že i tento příběh bude mít pokračování...

A v každém případě mě to moc povzbudilo.

Míla B.

Ohlédnutí za festivalem FULL OF LIFE

Dne 25. 5. proběhl již třetí ročník festivalu FULL OF LIFE. Rádi bychom napsali naši zkušenost, a to jak z pozice organizátorů, tak i účastníků, kteří se snažili pozvat na tuto akci několik lidí ze svého okolí.

Je krásné vidět, kolik lidí nabídlo pomoc a zapojilo se do příprav, letos jich byla více než stovka dobrovolníků a každému z nich patří velký dík. Každý tak mohl něčím přispět, udělat svůj větší či menší úkol. Obrazně řečeno: byla to spousta drobných střípků, které třeba nebyly vidět samostatně, ale když se správně poskládaly dohromady, tak tvořily velkou a pestrou mozaiku v podobě hezké akce. To samozřejmě platí také o těch, kteří se na tento úmysl modlili, aby akce přinesla požehnaní pro lidi z naší farnosti. A podle zpětných reakcí, které se k nám dostaly a jak jsme se také mohli sami přesvědčit, tak právě díky modlitbě se mohla akce takto vydařit.

Velmi nás povzbudila slova našeho hosta ze Slovenska Petera Krajniaka, kterého po jeho přednášce o síle odpuštění nevěřící lidé zastavili a děkovali za slova, která od něj mohli slyšet, a která jsou pro život tak potřebná. Poté nás Peter velmi povzbudil a řekl, že je vidět, že lidé v ČR jsou hladoví po Božím slově a životě s Bohem (i když to takto neumějí pojmenovat) a v této souvislosti nám připomněl slova z Písma: „Vy jim dejte jíst“ (viz. Mk 6,37). O zájmu lidí svědčil i přeplněný kostel u přednášek všech pozvaných řečníků.

Jak jsme se mohli přesvědčit, tak na festival přišli i lidé nevěřící. Někteří na něčí pozvání, jiní ze zvědavosti a další také z Noci kostelů, na které se o festivalu dozvěděli.

Spolu s manželkou jsme měli velkou radost, když jsme potkali naše známé dvě rodiny, které do kostela nechodí a přišly skoro na celé odpoledne. Slyšeli koncert Marianek, zašli si na dětský program, na zmrzlinu u Ágnes a zakončili divadlem. Potěšilo nás, když v podvečer odcházeli radostní a spokojeni, že zde mohli být a strávit hezké odpoledne. Jejich reakce na divadlo Kapr na scéně byla více než výmluvná, když upřímně a se smíchem na tváři říkali: "Nic podobného jsme ještě nikdy neviděli" :-).

Pěknou zkušenost s letošním festivalem jsme udělali, když jsme dva týdny před akcí navštívili pár místních obchodů s prosbou o podporu festivalu formou vylepení plakátu v jejich výloze. Reakce byly až nečekaně kladné a vstřícné. Často se ještě lidé ptali na podrobnosti, co všechno tam bude a z naší prosby se stala zároveň i pozvánka. Když jsme jim po skončení akce šli opět poděkovat a donesli malý dárek (svíčku) za jejich ochotu, tak od jedné paní prodavačky jsme se dozvěděli, že se sice na festival bohužel nedostala, ale doporučila ho své kamarádce, která tam vzala svou rodinu, a moc si to užili.

Ve farnosti je více akcí, které přibližují život farnosti lidem z našeho okolí. Pánbůh zaplat' za ně. I festival je jednou z nich a podle obdržených kladných reakcí se dá snad říct, že má smysl. Může nejen lidi tzv. mimo kostel nejen oslovit, ale také může pomáhat zlepšit obraz Církve ve společnosti, který je v médiích bohužel podáván většinou negativně, případně rovnou formou skandálů. Pokud nevěřící lidé vnímají naše křesťanské společenství pozitivně, jako místo, kde se cítí dobře, pak to vidíme jako krok správným směrem.

Petr a Jana Handlarovi

Zemřel Jean Vanier

Jean Vanier se narodil hluboce věřícím vysoce postaveným rodičům George a Pauline, kteří měli ve zvyku každodenně trávit čas tichou společnou modlitbou. Narodil se v Ženevě, kde byl jeho otec diplomatem. Ve 13 letech projevil Jean touhu studovat školu námořnictví v Anglii a stát se námořním důstojníkem. Vzpomíná na to, jak mu jeho otec na tuto touhu řekl: „Jestli tohle je to, co chceš dělat, pak to musíš dělat. Důvěřuji ti.“ Jean vzpomíná, jak mu tato důvěra doslova darovala život a jak byla pro něj důležitá... Ve službě námořníka byl 8 let, mohl budovat vojenskou kariéru, ale cítil, že jej to nenaplňuje, jeho touhou bylo stát se tvůrcem pokoje. Ovlivnily jej události 2. světové války, když viděl lidi z transportu navracejícího se z koncentračních táborů. Při pohledu na lidi „živé kostry“ a také ovlivněn zprávami o výbuchu atomové bomby v Hirošimě a Nagasaki cítil, že by jeho povolání mělo směřovat k vytváření pokoje. Svoje místo na zemi a povolání hledal dlouho – například rok strávil ve Fatimě, navštívil několik klášterů, studoval ve škole „Živá voda,“ vedl tuto školu, vystudoval filozofii v Paříži, dosáhl doktorátu, přednášel filozofii na univerzitě v Torontu, uvažoval o kněžské službě... Přednášení bylo naplněním jeho daru, který v sobě takto objevil...

Nic z toho se ovšem neukázalo pro jeho život tak určující, jako slovo jeho duchovního průvodce, kaplana instituce pro mentálně postižené v malé francouzské vesnici Trosly-Bréuil, který o něco dříve poznal svět lidí s mentálním handicapem a řekl Jeanovi: „Udělej pro ně něco.“ Jean byl otřesen podmínkami, ve kterých tehdy žili lidé s mentálním postižením v institucích. V roce 1964 koupil zanedbaný domek ve stejné vesnici a začal žít s Rafa-

elem a Filipem, dvěma muži s mentálním postižením, které vzal z instituce nedaleko Paříže. S nimi začal společný život a učili se spolu trávit obyčejné chvíle každodenního života. Později s odstupem považoval tento svůj krok za bláznovství, v domku byl jen jeden kohoutek s tekoucí studenou vodou, bez WC... A přece byla tehdy doba, která přála tomuto novému způsobu života, a tento Jeanův čin oslovoval další, kteří do vesnice přijížděli a chtěli se nějak do podobného projektu zapojit. Jean svým slovem dokázal vysvětlit spiritualitu slabosti a zlomenosti, jež se stává místem zjevení Boha. Malé společenství lidí s mentálním postižením nazval Archa, a tento způsob se pak začal šířit do světa. Komunity dostaly v některých zemích zásadní podporu od státu, v jiných se musely samy o svoje zajištění starat. Vznikly v nich demokratické struktury s duchovním přesahem, šířily se i mimo půdu katolické církve, do ostatních křesťanských prostředí a pak i mimo křesťanství. Jean postupně odcházel z vedení těchto struktur, a tím dával prostor ostatním, aby toto dílo mohli vést dále. Věnoval se cestování po světě a uvádění lidí do spirituality síly ve slabosti. V současnosti žije ve světě takovýchto komunit 154 ve 38 zemích na 5 kontinentech.

V roce 1971 spoluzaložil další hnutí nazvané Víra a světlo, když se mu svěřili rodiče dvou chlapců s mentálním postižením, že v hotelu poutního místa v Lurdech, kde bydleli, je vedení nechtělo pouštět do společné jídelny, aby nebyli na očích ostatním hostům. Jean a Marie Héléne Matthieu se rozhodli uspořádat pouť pro mentálně postižené, která se stala velkou slavností a manifestací víry i velikonoční radosti. Po pouti trvala touha pokračovat a tak vzniklo toto hnutí sdružující lidi s postižením, jejich rodiče a jejich

přátele. Tyto skupiny se setkávají cca jednou měsíčně ke sdílení, hře, modlitbě a slavení. Dnes je jich přes 1450 v 85 zemích světa a jsou od roku 1991 přítomny i v České republice. Jean naši vlast naposled navštívil v roce 2003. Tehdy vedl duchovní obnovu a přednášky v Brně.

Jean byl zvyklý posílat dopisy o svém životě v Arše a to dělal až do posledních dnů svého života. Velmi záhy odešel z organizačních struktur Archy, věnoval se modlitbě, četbě, setkávání s lidmi a podle možností životu v komunitě. S postupujícím věkem musel omezit cestování po světě a vedení duchovních cvičení. Později vedl duchovní obnovy v Trosly-Bréuil, kde bydlel, a lidé z celého světa na ně přijížděli, aby při nich naslouchali slovu Božimu, Jeanovým přednáškám, modlili se a sdíleli v malých skupinách.

Jean za svůj život a dílo obdržel mnoho ocenění (např. mezinárodní cenu Pavla VI udělenou Janem Pavlem II, kanadskou cenu rabína Gunthera Plauta, Templetonovu cenu...) Ocenění, které jej však těšilo nejvíce, bylo uděleno prvnímu člověku s mentálním postižením. Jean-Pierre Crépieux, jeden z prvních členů společenství Archa obdržel cenu Řád čestných legií, nejvyšší francouzské ocenění za 50 let díla spoluzakládání Archy.

Jean také za svůj život napsal přes 30 knih přeložených do 29 různých jazyků. V České republice ještě v době komunismu bylo vydáváno některé jeho dílo v samizdatové, cyklostylové podobě... Jeanova poslední kniha, duchovní autobiografie *Un cri se fait entendre* (Je slyšet výkřik), vyšla v roce 2017.

Loni jsem vypomáhal kněžskou službou na exerciciích v sídle Archy, které Jean už kvůli zdravotnímu stavu nemohl svým slovem vést, ale mohl jsem vyhovět Jeanově

nově žádosti o slavení mše svaté v jeho pokoji, protože byl zvyklý se denně mše svaté účastnit. Slavili jsme ji právě v den Slavnosti Cyrila a Metoděje, a po mši mě Jean pozval na večeři u sebe, jednoduché jídlo, při kterém byl výborným hostitelem přes svůj vysoký věk. Vyjadřoval radost z toho, že v ČR už jsou projekty Archy – dvě komunity ve východních a středních Čechách, které byly přijaty mezinárodní federací komunit Archa. Sám nabídl, že jim nahraje pozdravné video. Vyprávěl také o události před lety, kdy projížděli Českou republikou spolu s lidmi z Archy a potřebovali WC. Zastavili na vesnici, zazvonili na faru a přijali pomoc. Jean však měl dlouho poté výčitky svědomí z toho, že mohli způsobit nepříjemnosti knězi, který jim vyhověl. Bylo to v době totality, kdy zastavení auta s francouzskou značkou u fary mohlo vzbudit pozornost komunistických autorit a vyústit v postih.

Poslední rok svého života trávil Jean často v nemocnici, přidala se rakovina a nakonec v úterý 7. května nemoci podlehl. Kéž dospěje do Boží slávy, po které toužil, když trávil svůj čas v modlitbě a duchovní četbě. Jeanovo slovo svým tónem touhu po setkání s Bohem vždy naznačovalo a ohlašovalo. Tak se propojila Boží touha po člověku a přebývání s lidmi v plnosti pokoje. Námořní důstojník kdysi ve službě války a obrany se přetvářel díky lidem s postižením v tvůrce pokoje, které Ježíš blahoslaví. Dílo pokoje a bourání přehrad mezi lidmi se obdivuhodně ujalo, jeho služebník odešel do Pokoje, Boží dílo pokračuje.

Při Jeanově pohřbu přenášeném televizí KTO i přes kanál Youtube o Jeanovi promluví mnozí. Současný odpovědný za mezinárodní Archu Stephan Posner ve svém rozloučení vyjádřil důležitost pokračování díla Archy – nesení svědectví po

odchodu svědka, poselství po odchodu posla:

Jean často říkával: „jsem poslem, nikoli poselstvím“, „jsem svědkem, nikoli svědectvím.“ Jean ztělesňoval převratným způsobem jak poselství tak svědectví, dokonce byl totožný s poselstvím i se svědectvím, říkal, že jednal a mluvil inspirován kýmsi větším než byl on...

Také my inspirovaní Jeanem v Arše jsme vedeni tímto „větším“. Před 54 lety, několik stovek metrů odsud založil Jean Archu. Ostatní, a bylo jich mnoho, se připojili. Dohromady vytvářeli zakladatelskou generaci. Byli prvními příchozími.... My, členové Archy, lidé z Archy, rozptýlení po celém světě, jsme všichni s Jeanovým odchodem tak trochu posledními příchozími. V každém případě jsme následovníky.

Máme tento úkol a toto privilegium sklízet dědictví svěřené nám touto zakladatelskou generací a Jeanem jako prvním. Máme tento úkol a čest sklízet poselství posla a nést je dále. Jsme následovníky, ale je také na nás, abychom se pouštěli do nových cest, do zpěvu nových písní. Jsme dědici, ano, ale je nyní na nás, abychom se každý podle svých možností stávali také zakladateli. Zakladateli věrnými a sobodnými.

Zakladatelská generace a Jean mají v první řadě velikou zásluhu na založení Archy. Výzva pro nás, ty, kteří přišli poté, následovníky, není menší, protože se jedná o

zapsání Archy do trvání v čase. Je to výzva sklízet toto svědectví, přinášet je dále a šťastně žít toto poslání.

Jindřich Kotvrda

Renča pro Ekvádor

Milí farníci, chtěla bych vám všem moc poděkovat za Misijní jarmark a štrúdlování, které proběhlo v neděli Božího milosrdenství (28. dubna) po všech mších svatých. Na této akci se vybralo neuvěřitelných 15 921 Kč. Děkuji mnohokrát vám všem, kteří jste jakkoli přispěli, ať už finančně, nějakou dobrotou nebo pomocí s realizací této akce. Jsem vám všem moc vděčná.

A jak to vypadá s přípravou dobrovolníků na jejich cesty?

O víkendu 7. – 9. června se konalo v Ostravě poslední setkání přípravného kurzu, při kterém proběhlo slavnostní vyslání budoucích dobrovolníků do světa. Nyní může všech 17 mladých lidí vyrazit na svou dobrovolnou službu. Pět z nich se rozhodlo měsíc pomáhat romským dětem v Bulharsku během letních prázdnin a 12 dlouhodobých dobrovolníků se chystá do Bulharska (2), Indie (3), na Papuu Novou Guineu (2), do Keni (2), Tanzánie (1), Angoly (1) a Ekvádoru (1). Ti, kteří vyráží na jeden měsíc do Bulharska, mohou již odjet, ale roční dobrovolníci mají ještě spoustu práce. Na dalekou cestu musí vyřešit víza a další nutné dokumenty, čeká na ně ještě očkování i samotná příprava na cestu.

U mě tomu není jinak. Před sebou mám spoustu práce v podobě všemožných dokumentů a asi milionu drobností, které musím před cestou vyřešit. Po dlouhém čekání mi ale konečně odpověděli z Ekvádoru. Mám už tedy přesné datum odletu a mohla jsem si zakoupit letenky.

Na svou dobrovolnou službu se vydám vsobotu 17. 8. v brzkých ranních hodinách.

S dobrovolnou službou je spojené velké množství finančních výdajů. Pokud vás má služba zaujala, můžete mi pomoci v její realizaci a přispět na účet: 1534314017/3030. Budu moc ráda, když mě poneseáte ve svých modlitbách. Za jakoukoli pomoc, ať už finanční nebo duchovní, vám budu moc vděčná.

Více informací:

www.sadba.org, www.adopcenablizko.cz

Renča Schmidtová

Nechat si posloužit

Co se při adoraci vlastně děje? A proč je tak důležitá?

"Ježíš ... vstal od večeře, odložil svrchní šaty a uvázal si kolem pasu lněnou zástěru. Potom nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a utírat jim je zástěrou, kterou měl uvázanou kolem pasu. Tak přišel k Šimonu Petrovi. Ten mu řekl: „Pane, ty mi chceš mýt nohy?“ Ježíš mu odpověděl: „Co já dělám, tomu ty nyní ještě nemůžeš rozumět; pochopíš to však později.“ Petr mu řekl: „Nohy mi umývat nebudeš! Nikdy!“ Ježíš mu odpověděl: „Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl.“ ... (Potom) si vzal zase na sebe své šaty, zaujal místo u stolu a řekl jim: „Chápete, co jsem vám udělal?“ Jan 13, 1-12

V Ježíšově době nejméně špinavé a nejméně bolavé místo na lidském těle byly právě nohy. Lidé chodili v sandálech naboso, za velkého vedra a prašnými cestami. Stejná situace, jaká se odehrála při poslední večeři, se odehrává při každé adoraci. Ježíš k nám přichází, sklání se k nám a slouží nám v lásce. Základem učednictví je **nechat si**

Bohem posloužit, nechat se obdarovat. Přijmout Boží sklonění se ke mně.

Pán touží přicházet do našich zranění, křehkosti, ubohosti. Touží nám vlévat naději, uzdravení. Proto i v adoraci nejde primárně o to, jak máme Boha chválit. Na prvním místě je to On, který se k nám sklání a umývá nám nohy.

U Petra se projevila falešná pokora. Chce pro Pána něco dělat, pracovat pro Boha, pro církve. Na prvním místě se má ale zastavit, přijmout Boží sklonění. Dovolit Bohu, aby se ho ujal. Je to velmi důležité, proto Pán říká Petrovi: pokud tě neumyji, tak nemáme nic společného.

A to se děje i při adoraci. **Bůh pokleká před člověkem a prosí ho, aby od Něj přijal milost, lásku.** Pán prosí každého jmenovitě: „Mílo, Davide, Lucie, Honzo, Tomáši, ... dovol mi, abych ti posloužil, abych přišel do tvé temnoty, zmatku, strachu, ztracenosti. Dej mi svůj hřích. Moc tě prosím, dovol mi, abych tě osvobodil od tvého hříchu. Dovol mi, abych tě objal, utěšil, uzdravil.“

Pán nás má rád ne, až splníme nějaké normy, odvedeme práci, až si to zasloužíme. Ne. Má nás rád pořád. I když si to nezasloužíme.

Na adoraci je třeba na prvním místě uznat naši bídu a nechat si Ježíšem umýt nohy, nechat si jím posloužit, překonat naši pýchu a důležitost, nechat se Pánem milovat a děkovat mu za to.

Adorace je modlitba, kde veškerou iniciativu má Ježíš. Je třeba dát prostor Ježíšově iniciativě, být v postoji přijetí a naslouchání.

Použito se souhlasem o. Jana a upraveno podle katecheze z Buněk v Dolanech.

Vydařený zájezd seniorů

Ve středu 5. června 2019 jela skupina seniorů z Brna Řečkovic a Mokrý Hory na každoroční jarní zájezd, který pořádá klub seniorů Mokrý Hora s podporou městské části Brno Řečkovice a Mokrý Hora.

Tentokrát naše cesta vedla do východních Čech, přesněji do podhůří Orlických hor. Mohu říct, že o tento výlet byl ze strany seniorů velký zájem. Během půl hodiny byl beze zbytku vyprodán. Není divu, protože 3 cíle naší cesty byly hodně zajímavé – zámek Častolovice, Muzeum řemesel v Letohradě a farní kostel sv. Václava v Lanškrouně, kde nám setkání přislíbil tamní duchovní správce a děkan otec Zbigniew Czendlik.

Bohužel se nám poprvé stalo, že jsme všechny plánované návštěvy nemohli z časových důvodů uskutečnit. Zradil nás nový moderní autobus svými rozměry (výškou) a hmotností. Už v Častolovicích jsme po prohlídce zámku měli časovou

ztrátu více jak jednu hodinu. Proto jsme po poradě se všemi účastníky zájezdu prohlídku Muzea řemesel v Letohradě vypustili z programu.

Častolovický zámek se nám velice líbil a doporučuji k prohlídce všem, kteří tuto oblast navštíví. Je vidět, že je po restitučních opěť ve správných rukou. Patří nyní rodu Šternberků, stejně jako hrad Český

Šternberk. Zámek Častolovice patří ale jejich moravské větvi.

S velkými obavami jsme proto odpoledne přijížděli do Lanškrouna ke kostelu sv. Václava, kam jsme přijeli až v 16.00 hodin s hodinovým zpožděním. Lanškrounský děkan, otec Zbigniew Czendlik však k velké radosti výpravy na nás čekal a vě-

noval se nám skoro jednu a půl hodiny.

Jaký je vlastně otec Czendlik? V první řadě moderní katolický kněz. Dále spisovatel, poutavý vypravěč, vtipný společník, dobrý pozorovatel, rozumí umění, skromný člověk. Je vidět, že patří mezi mediální celebrity, tak trochu „šoumen“. Detailně nás seznámil s městem Lanškrounem, jeho historií – německé město a současností – 10 000 obyvatel, průmyslové centrum, technická inteligence a mládež jsou zapojeni do farní činnosti.

Kostel sv. Václava je moderní, prostorný, udržovaný a jeho interiér působí příznivě na návštěvníky. Výzdoba a unikátní křížová cesta zajímavě doplňují celkovou atmosféru místa.

Podepsal nám své knihy „Postel, hospoda, kostel“ a „Uchem jehly“ a přinesené pohledy. Z některých zvědavých otázek a odpovědí:

- Napíšete další knihu? Ještě nevím, tu poslední „Postel, hospoda, kostel“ jsem psal 4 roky. Asi ano, ale přesné datum neznám.

- Člověk má v životě intenzivně pracovat do 50 let a potom žít z výsledků své práce (s nadsázkou).

- Velice kladně hodnotil spolupráci se spisovatelkou Markétou Zahradníkovou, neodbytné otázky a některé i pro kněze neslušné.

- Nepovažuje Českou republiku za nejateističtější světovou zemi, tento výrok je podle něj hodně nadsazený.

- V ČR se mu velice líbí, je zde již 26 let.

- Mládež ve své farnosti považuje a aktivní a je rád, že je v Lanškrouně obklopen inteligencí.

- Ctí dochvilnost a slib stvrzený ústy i podáním ruky dodrží.

- S organizací farnosti mu pomáhají dvě pastorační asistentky (seniorky), které ho mají rády jako člověka i kněze.

- O českých kněžích hovořil velice pozitivně, jen by jim v některých situacích doporučil více průbojnosti.

A zodpověděl mnoho dalších otázek.

V závěru návštěvy kostela sv. Václava využila většina účastníků zájezdu 4 roky starou moderní toaletu, kterou by si určitě zasloužili i náš farní kostel.

Co říci závěrem? Současný Klub seniorů z Mokrých Hor a Řečkovic pokračuje v tradici přednášek a zájezdů, kterou zavedli jejich dlouhodobí předchůdci pan Rudolf Čech, paní Marie Fialová (bohužel již zemřela) a pan Alois Fiala. Za to jim všem patří velká vděčnost a poděkování.

O zájezdy mají zájem zejména senioři městské části, kteří chtějí poznávat historii i současnost naší země. První dvě z navštívených míst jsou většinou hrady, zámky, přírodní rezervace, pamětihodnosti, průmyslové objekty, lázně a atd. Poslední skupinou jsou sakrální stavby ať už historické nebo moderní, vždy doplněné fundovaným výkladem průvodce. Jako příklad v této skupině uvádím kostel Nanebevzetí panny Marie v Polné, kostely Sv. Jana Křtitele a Sv. Václava v Mikulově, kde někteří účastníci zájezdu nechtěli věřit, že náš průvodce je katolický kněz – olympijský kaplan, otec Oldřich Chocho-láč, moderní kaple Sv. Jana Pavla v Bukovanech u Kyjova, kterou postavil vlastními náklady pan Kouřil, čímž splnil slib daný své babičce, kostel na Nanebevzetí Panny Marie se skleněnou střechou v Neratově a kostel sv. Václava v Lanškrouně s otcem Zbigniewem Czendlikem.

Václav Svoboda

Kapesník

Je pátek, jdu na mši. Původně jsem chtěla jít sama, ale dopadlo to tak, že nejmladší půlroční dceru беру s sebou. Ta se navíc zrovna probudila, takže určitě nebude zase hned spát. Nevadí, procházím se v kap-

li sem a tam. A hele, náš kapesník, který jsme tu před časem zapoměli.

Uvnitř vydržíme do žalmu, pak už se dceři v kostele nelíbí. Procházím se tedy kolem kostela s plánem vběhnout dovnitř jen na to nejdůležitější. Vidím starší paní, vychází z kostela. Asi jde na záchod, myslím si. Jdu dál a zase zpět a vidím, jak se paní celá bledá opírá o stěnu kostela. „Mně je špatně“ šeptá. Pomůžu jí tedy na lavičku a přemyslím, co bych mohla ještě udělat. Mám sebou samé věci potřebné pro miminko, plínky, náhradní oblečení, ale nic, co by se dalo použít teď.

A přece! Ten kapesník. Obvyčejný kapesník, ale namočený do chladné vody by mohl být docela užitečný. Jdu k umyvadlu, namočím kapesník a podávám ho paní, aby se osvěžila. Otírá si čelo. Po chvíli už to vypadá, že je paní lépe. Z kostela zní zvonky, je proměňování. Šla jsem sem úplně zbytečně.

A vtom mi to dojde. Dnes je pátek. Křížová cesta. Kapesník je jako rouška. Já jsem Veronika. Dnes se se mnou chtěl setkat tady venku v mém bližním. Kdybych šla do kostela sama, budu hezky v klidu sedět uvnitř. Nenašla bych kapesník. Neviděla bych paní, která potřebovala pomoci. Kdyby... Ale u Boha neexistuje žádné kdyby. On to přesně takhle naplánoval. Vůbec jsem sem nešla zbytečně.

V. Bořecká

Liturgická hudba

"Na poli těch nejruznějších kultur a náboženství se vyskytuje velká literatura, velká architektura, velké malířství a velké sochařství. A všude je také hudba. Nicméně v žádném jiném kulturním prostředí není hudba, jejíž velikost je srovnatelná s tou, která vznikla v prostoru křesťanské víry: od Palestriny k Bachovi, Händlovi, až

k Mozartovi, Beethovenovi a Brucknerovi. Západní hudba je něčím jedinečná a v jiných kulturách nemá sobě rovnou... Proto je velká sakrální hudba skutečností teologického dosahu a trvalého významu pro víru celého křesťanstva, i když není vůbec nutné, aby byla přednášena vždy a všude. Na druhé straně je však také zřejmé, že nemůže z liturgie zmizet a že její přítomnost může být zcela zvláštním způsobem účasti na posvátném slavení tajemství víry." (Benedikt XVI.)

Jsmo velmi vděční, že jsme mohli o letošních velikonočních vyslechnout v rámci pátečních obřadů a sobotní i nedělní liturgie překrásné skladby Z. Pololánika, J. S. Bacha, B. Korejse a A. Tomáška. Všem zúčastněným interpretům patří velký dík! Ten největší ovšem Filipu Šmerdovi, který se ujal jak dramaturgie, tak nácivku všech skladeb. Ale radost nad tím, že jsme měli možnost poslouchat velice kvalitní a krásně přednesenou hudbu, není tím nejdůležitějším. Mnohem významnější je skutečnost, že se tyto skladby, svou krásou povznášející duši k tajemstvím víry, staly opravdu důstojnou oslavou Boha o velikonočním triduu, tak, jak si tyto svátky vpravdě zasluhují. Podle množství ohlasů po mši svaté si troufám tvrdit, že není málo těch, kteří s nadšením přivítali tento typ liturgické hudby. Proto myslím, že vyjadřuji názor mnohých, když poprosím naše hudebníky, aby i příště při významných svátcích liturgického roku nelitovali jistě mnohou námahu, úsilí i obět a v takto vytyčeném směru neváhali i nadále pokračovat. Předem díky!

Jana a Jan Levíčkoví

Nová semena kontempace

„Každý okamžik a každá událost života člověka na zemi zasazují něco do jeho duše. ... Tato semena mohou vzklíčit jen v dobré půdě svobody, spontánnosti a lásky.“

V šedesátých letech minulého století zažily Spojené Státy Americké vlnu mertonitidy, kterou trapistický mnich žijící v přísné klauzуре Thomas Merton popisuje s humorem sobě vlastním takto: „V trapistickém klášteře žije obvykle 17-18 mnichů, kteří žijí, modlí se a pracují v tichu. A teď si představte, že se během 5 let několik stovek mladých mužů rozhodne, že touží po životě ticha, modlitby, práce a pokání... a že se všichni rozhodnou vstoupit do téhož kláštera. Klášter ze sedmnácti vzroste na dvěstěsedmáct. Ti se namačkají do původní budovy, kněží jsou povinni všem poskytnout pomoc při jejich formování a dát jim duchovní vedení. Jsou založeny čtyři nové kláštery, které jsou obsazeny nejschopnějšími kněžími z mateřského kláštera. Tím zůstane v mateřském klášteře velmi málo schopných nést břímě komunity. Mezitím se stavějí nové budovy a hospodářství má být komplet přestavěno tak, aby všichni mohli být živeni a ubytováni. Když máte velký zástup postulantů, mnoho práce a mechanizovanou armádu stavbařů, není ticho vždy perfektní. Mladý mnich, který jde do kláštera v této neobvyklé době krize a přesunů, ... jde do výhně citové rozpolcenosti, za kterou v klášteře není nikdo zodpovědný. K tomuto jevu, který se náhle vyskytl v Getsemani, došlo, aniž by jej kdokoliv předvídal a aniž by kdokoli podnikl jakýkoliv logický pokus vzít jej pod kontrolu.“ (Jonášovo znamení, prolog).

Co se vlastně stalo? Thomas Merton napsal několik knih, které výrazně ovlivnily katolíky po celém světě. (A jak sám dodá-

vá, z výtěžku za tyto knihy opatství podpořilo firmu General Motors nákupem zemědělských strojů pro potřeby hospodářství v opatství Getsemani ☺). Všechny jeho knihy se týkají duchovního života a modlitby. Merton píše o modlitbě, o svatosti, o pokoře, a hlavně o Bohu tak, že to přesně zasahuje lidské srdce a je tedy velmi snadné se nakazit mertonitidou. Nakladatelství Barrister a Principal nedávno vydalo jeho knihu Nová semena kontempace. Pár myšlenek z této knihy může posloužit jako ochutnávka:

Naše myslí jsou jako vrány. Sezobnou všechno, co se třpytí, i když se hnízdo kvůli všem těm krámům stane dosti nepohodlné.

Málo si uvědomujeme význam duchovní chudoby, prázdnoty, vyprahlosti, naprosté opuštěnosti v duchovním životě. Ke kontemplativní zkušenosti se nedochází nahromaděním velkolepých myšlenek a vizí či hrdinským umrtvováním. Je to čistě Boží dar, jehož nemůžeme být nikdy hodni. Je to znamení Boží dobroty a umožňuje nám pevněji věřit v jeho dobrotu, víc věřit v Něj a především více důvěřovat svému přátelství s Ním. Neodpoutáváme se od věcí, abychom se připoutali k Bohu. Ale spíše se odpoutáváme od sebe sama, abychom všechny věci viděli a užívali v Bohu a pro Boha. To je zcela nová perspektiva, kterou mnohá upřímně mravná asketická mysl vůbec nevidí.

Ti, kdo se snaží ... jednat s dobrými věcmi od Boha, jako by to bylo něco zlého, se pouze utvrzují v hrozném klamu. Jsou jako Adam vinící Evu a jako Eva vinící hada v ráji. „Žena mě sváděla. Víno mě svádělo. Žena je zhouba. Víno je jed. Tím, že je budu nenávidět, se budu líbit Bohu. To jsou myšlenky a postoje dítěte, divocha a modláře, který se snaží magickým zaříkáváním, a kouzelnými slovy chránit své sobecké já

a usmířit malého nenasatného boha ve svém srdci.

Zoufalství je nejvyšším vyvrcholením sebelásky. Člověk ho dosáhne, když úmyslně odmítne veškerou pomoc od kohokoliv jiného, aby si vychutnal prohnílý luxus toho, že ví, že je ztracen. V každém člověku se ukrývá nějaký kořen zoufalství, protože v každém člověku je pýcha, která bují a vyhání listy a páchnoucí květy sebelítosti, jakmile nám dojdou naše vlastní zdroje. Ale vzhledem k tomu, že naše vlastní zdroje nevyhnutelně dojdou, víceméně všichni podléháme sklíčenosti a zoufalství.

Světce ví, že svět a vše, co Bůh stvořil, je dobré, kdežto ti, kdo nejsou svatí, si buď myslí, že stvořené věci jsou nesvaté, nebo se o tuto otázku nezajímají, protože se starají jen sami o sebe. Světec se nikdy nad ničím neuráží a nesoudí ničím hřích, protože nezná hřích. Zná Boží milosrdenství. Ví, že jeho posláním na zemi je přinášet toto milosrdenství všem lidem.

-maš-

Dotazy pro FER

Milí farníci,

při četbě posledního čísla Rožně (1/2019), článku „Informace z FER“ mě zaujalo několik míst. Reaguji také na výzvu „...V případě jakýchkoliv dotazů se prosím neváhejte obrátit...“ (s. 6, dole).

V tabulce jsem si všiml několika míst, u kterých bych poprosil o komentář a vysvětlení, co se za nimi skrývá (prosím o zevrubné vyjádření se ke všem bodům:

1) Co znamená v tabulce nákladů v r. 2018 položka „spotřeba materiálu“? (118 tis.)

2) Co za služby v tabulce nákladů v r. 2018 jsou „ostatní služby“? (72 tis.)

3) V nákladech v r. 2018 není položka „režijní náklady“, zato v roce 2019 tato položka je a co zahrnuje? (118 tis.)

Všechno jsou to nemalé částky, pod kterými si seabystřejší čtenář jen těžko představi něco konkrétního.

V loňském roce se rozebírala otázka zateplení klenby kostela. Všiml jsem si proto, že v r. 2018 jsou výdaje na energie 181 tis., ale po zateplení vzrostly náklady na energie o necelých 40 tis. (na 220 tis.). U zateplení se obvykle očekává, že výdaje na energie poklesnou. Proto by měly být plánované výdaje přinejmenším stejné jako loňské...?

Dále jsem se pozastavil u odstavce s plánovanými investicemi v budoucnu (zde prosím nekomentovat a nevysvětlovat, ale zamyslet se nad smyslem a významem těchto řádků... Kdo máš hlavu k přemýšlení, přemýšlej):

a) Cena pouze projektu kuchyňky u farní herny v ceně 50 tis. by cenově odpovídala „kuchyňce“ pro Buckinghamský palác. Nevím, jak velkou „kuchyňku“ si FER u herny představuje, ale běžná cena projektu kuchyňky není 50 tis.

b) Obvykle se zateplují místnosti, ve kterých se topí. Proto pochybuji o smyslu zateplení skladu nad oratoří, ve kterém se netopí. Taková investice má asi takový smysl jako zateplování stojanu pro bicykly.

c) Několikrát o. Jan vyzýval k podávání návrhů na budoucí podobu kůlny. Za 200 tis. by bylo možné navrhnout průměrně vysoký mrakodrap ve městě New York. Naše FER má za lubem velké plány...

Závěrem prosím FER k vyjádření se k bodům, u kterých je prosba o vyjádření. Cí-

lem článku není ukázat nekompetentnost některého farníka nebo někoho zesměšnit, ale upřímná snaha opravdu porozumět hospodaření naší farnosti, na němž se každý, kdo přispívá do sbírky, podílí. Myslím si proto, že bychom měli být informováni plně. Smyslem druhé části je posoudit smysluplnost investic a fakt, jestli cena navrhovaná odpovídá ceně obvyklé.

Jiří Šíkula

Gustovo okýnko

Tento rok se zatím nevyvíjí moc dobře. Alespoň podle zpráv a debat před kostelem - Kometa nevyhrála, Zbrojovka nepostoupila a nakonec i ta Vondroušová mohla tu Paříž dotáhnout. No, nepovedlo

se to ani hokejové reprezentaci... Tak často se ztotožňujeme s nějakým vzorem, někdy až vášnivě prožíváme neúspěch reprezentačního nebo brněnského týmu. Ale co by nám rozhodně nemělo být jedno je fakt, jak sami reprezentujeme Toho, který je jediným a absolutně věčným Vítězem. Jednou provždy dokázal svoji neporazitelnost, nemusí každoročně procházet záludnostmi turnajů. Jediné, co chce, je získávat další a další lidi, kteří vnesou Jeho Lásku do světa a budou bojovat proti lhostejnosti, lži, útlaku, chamtivosti. Láskyplná služba nebývá odměňováno ovacemi naplněných ochozů, ale je o nepopsatelné možnosti vidět se s Ježíšem mezi čtyřma očima.

A.D.

Informace z FER

Milí přátelé,

Na jiném místě tohoto Rožně si můžete přečíst článek Jiřího Šíkuly, který touto formou vznesl několik dotazů na farní ekonomickou radu. Jiří článek poslal den před uzávěrkou minulého vydání našeho farního časopisu, a jak jste si mohli v minulém Rožni přečíst, redakční rada Rožně jej neotiskla. Stalo se tak zejména proto, že nebylo reálné poskytnout ve stejném vydání i odpovědi.

Nikdo ve farní ekonomické radě si nemyslí, že má patent na rozum, takže vítáme, když se zajímáte o dění kolem sebe. Proto se snažíme v téměř každém čísle Rožně dávat všem farníkům informaci, co řešíme a začali jsme vytvářet ekonomické plány na každý rok fungování farnosti. Postupně tabulky upravujeme a sjednocujeme, aby se dal po čase sledovat vývoj určitých příjmů a výdajů atd. S tím může souviset změna názvu nějaké položky. Vše rádi vysvětlujeme.

Nyní tedy k jednotlivým dotazům:

1) *Co znamená v tabulce nákladů v r. 2018 položka „spotřeba materiálu“? (118 tis. Kč)*
Odpověď: Je to materiál bohoslužebný (hostie, víno, lampenol, paškál, mešní konvičky), kancelářské potřeby vč. tonerů, potřeby pro údržbu kostela a fary (překližky na opravu židlí v herně, LED reflektory, halogeny, zámečnické potřeby, ovládací modul ke kotli...), ozvučení na kůr - zesilovače, reprosoustavy (25 332 Kč), nedělní liturgie, upomínky na

přijetí svátostí, knihy liturgické, knihy do knihovny, potřeby pro katechezi dětí, potřeby na farní tábor.

2) *Co za služby v tabulce nákladů v r. 2018 jsou „ostatní služby“? (72 tis. Kč)*

Odpověď: Telefon, internet, poštovné, svoz odpadu, tisk Rožně, doprava na pouť, Noc kostelů – muzikál a zvučení (24 tis. Kč).

3) *V nákladech v r. 2018 není položka „režijní náklady“, zato v roce 2019 tato položka je a co zahrnuje? (118 tis. Kč)*

Odpověď: Toto souvisí s hledáním a upravováním tabulek a názvosloví (viz výše). Tato položka v rozpočtu na r. 2019 zahrnuje spotřebu materiálu a ostatní služby.

Dosti těžko a zdlouhavě se tyto věci vysvětlují v psaném článku. Pokud by tedy někdo měl další podrobnější dotazy, bude efektivnější, domluvit se na schůzce, kde si můžeme o všem popovídat. Informace a eventuální závěry, které by mohly zajímat všechny, samozřejmě zase zahrnu do některého z článků v Rožni.

Další dotaz se týkal toho, proč jsme plánovali pro rok 2019 vyšší výdaje za energie i po zateplení stropu v kostele. Odpověď je velmi jednoduchá, jde o takzvaný princip opatrnosti. Velmi těžko lze předvídat, jak tuhá či teplá bude nadcházející zima. Jen velmi neopatrný hospodář by si nenechal určitou rezervu na možné horší počasí, než bylo v loňském roce. Pokud tuto položku nevyčerpáme, samozřejmě se nikde neztratí a budeme ji moci využít na jiné užitečné věci ve farnosti.

Následuje několik dotazů k investicím (zde již nebudu z důvodu délky opisovat celý dotaz ale jen odpověď):

Ad a) Cena projektu za „kuchyňku“ v částce 50 tis. Kč není nijak přehnaná. Vychází ze sazebníku projekčních prací. Vybudování kuchyňky není jen o nějakém probourání dveří a instalaci kuchyňské linky. Tento prostor nebyl zatím rekonstruován, je to nyní, jak mnozí víte, v podstatě vlhká garáž. Projekt v sobě také zahrnuje mimo jiné i rekonstrukci kanalizace z fary, která je ve špatném stavu, snížení podlah, řešení vlhkosti atd. Sháníme na něj i dotaci, protože náklady budou kolem 600 tisíc Kč, možná i víc. Z obdržených nabídek na projektování jsme vybrali druhou nejlevnější ve výši 40 tis. Kč. Do rozpočtu jsme vložili částku 50 tis. Kč, protože téměř vždy se v projektech objeví potřeba nějaké vícejpráce. Z důvodu vyhnutí se možnému napadání ze střetu zájmů jsme se také rozhodli nepřijmout nejlevnější nabídku. Cenový rozdíl totiž nebyl velký a nabídku podala firma, ve které jsem jednatelem.

Ad b) Zateplení skladu nad oratoří má souvislost s tím, že se zde nyní uskladňuje například Boží hrob a další citlivé věci, které se doposud musely nosit venkem ze skladu nad garáží vedle farní klubovny, kde byly kryty jen taškami a tudíž vystaveny vlhkosti a výrazným výkyvům teplot. Instalace nepropustné folie a izolační vaty zajistí mnohem lepší podmínky pro uložení důležitých bohoslužebných předmětů.

Ad c) Poslední dotaz se týkal plánované položky ve výši 200 tis. Kč na projekt přestavby kůlny. Dali jsme si hodně práce, abychom do úvah, jak rekonstrukci nebo přestavbu to-

hoto objektu uchopit, „zatáhli“ všechny farníky (viz několik článků v Rožni, ohlášky, tablo v kapli, osobní rozhovory členů FER s mnoha farníky atd.). Rozsah úvah byl velmi široký. Od jednoduché opravy toho co je, po vybudování dalších prostor pro pronájem. Z toho se odvíjelo i velké rozpětí možných investičních nákladů. Vzhledem k tomu, že v době tvorby rozpočtu farnosti na rok 2019 nebyla tato diskuse zdaleka u konce, rezervovali jsme pro tuto činnost v rozpočtu dostatečnou částku i pro případ, že by se většinově rozhodlo pro vybudování většího objektu. Přesto, že členové farní ekonomické rady nejsou placeními profesionály (stejně jako členové pastorační rady, ministranti, organizační tým festivalu Full of life a mnoho dalších z vás) a mohou dělat chyby, určitě se nestane, že by se tyto peníze utratily zbytečně. Dodavatel pro každý větší výdaj je vybírán na základě výběrového řízení s minimálně třemi oslovenými firmami, přičemž jsme velmi opatrní, aby tito uchazeči nebyli nějak zájmově spojeni s některým z členů FER.

Než vám popřeji požehnané a radostné léto chci ještě poděkovat všem, kteří se zapojili do dokončení úprav na dětském hřišti na farní zahradě. Udělal se opět velký kus práce a jistě mi dají všichni za pravdu, že jsme si opět užili spoustu legrace a tvořivého společenství.

Proto po vzoru papeže Františka (a Davida Adámka), zkusme se nebrat příliš vážně ☺.

Petr Prokš, za farní ekonomickou radu

Koutek pro děti

Milé děti,

konečně jsme se dočkali a začínají prázdniny. Všichni se nejspíš chystáme někam na dovolenou nebo na tábor. Když tak poslouchám, kam se chystají moji kamarádi, nebo koukám na Facebooku nebo Instagramu na jejich fotky z dovolených, občas jim skoro závidím. Krásné pláže a modré moře, vysokánské hory se sněhem, džungle s rostlinami, jaké jsem nikdy neviděla, luxusní hotely s bazény a vířivkami. A já? Já se zatím chystám na tábory a na chalupu. Je to tam sice krása, ale žádná exotická dovolená to asi nebude. Koupání v potoce a rybníce, vaření nad ohněm, komáři, vosy.

Teď je mi to sice skoro líto, ale dobře vím, že ve skutečnosti moje prázdniny budou skvělé. Vždyť v první řadě nejde vůbec o to, kam kdo pojedeme či poletíme. Totiž... O čem vyprávíte po prázdninách? Na co si nejvíc vzpomínáte? Bývají vaše nejlepší vzpomínky na hotelové pokoje s čistým záchodem a velikou postelí? Na to, jak jste se hodiny a hodiny opalovali sami na pláži? Nevím, jak vy, ale já pak nejčastěji vzpomínám na zážitky s těmi, které mám ráda. S kamarády, s rodinou. Zrovna my, křesťané, máme na blízké skvělé lidi vážně štěstí. Každý máme nějakou „svou“ rodinu (rodiče, prarodiče, sourozence), kamarády ze školy nebo z kroužků, kamarády z okolí. Jako bonus máme ale ještě svou farní rodinu, což je dalších několik set bráchů a sester. No a k tomu máme ještě svého Nebeského Tatínka, který je s námi i na táboře a dovolené.

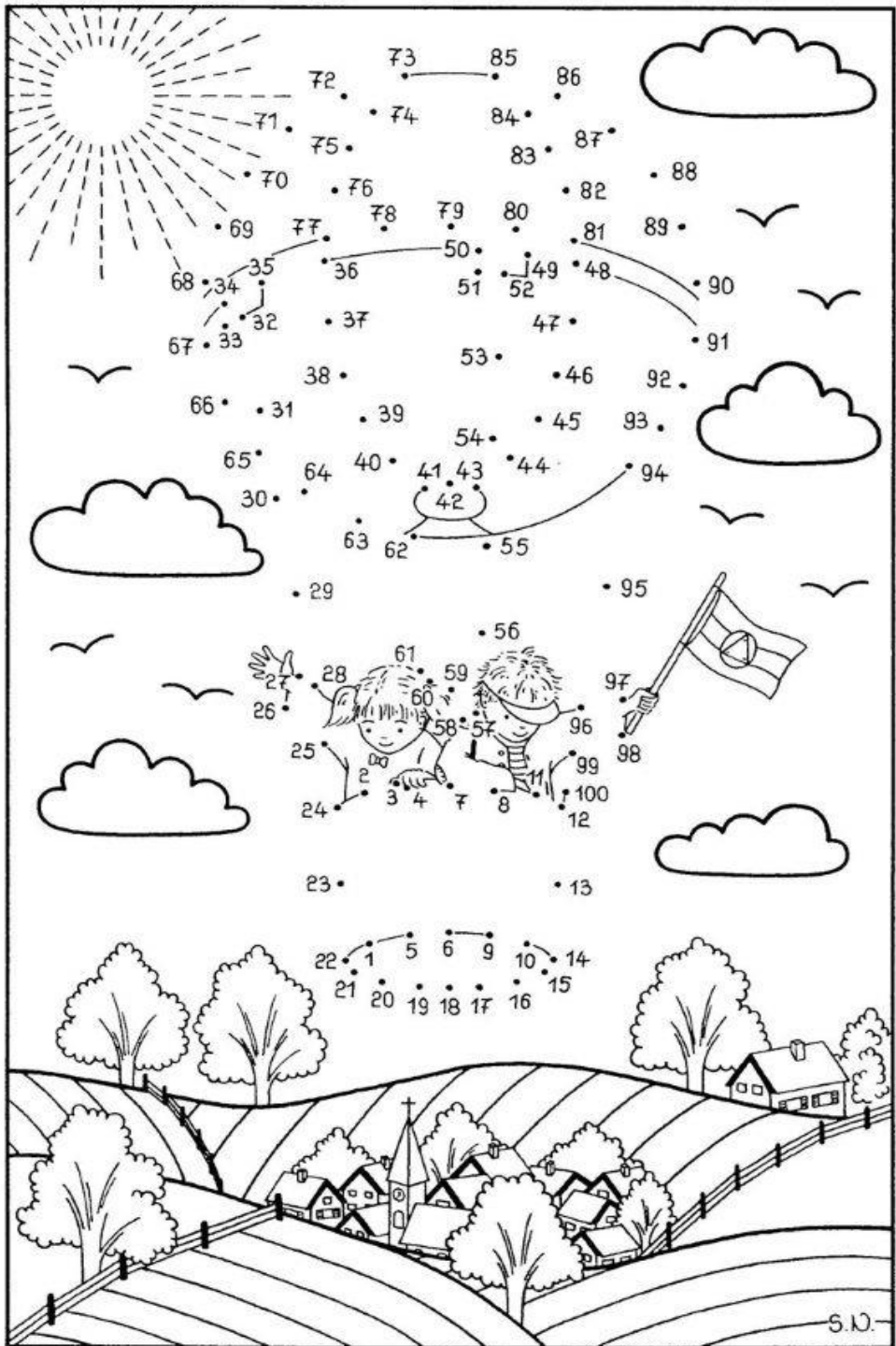
Takže vám přeji krásné a požehnané prožití prázdnin. Ať pro vás není nejdůležitější to, kde zrovna jste, ani to, co jste si všechno s sebou stihli či nestihli zabalit. Ať jsou pro vás na prvním místě lidé, kteří jsou s vámi, a Bůh. S takovým přístupem si naprosto zaručeně užijete ty nejlepší prázdniny na světě!

Terka

P.S.: A nezapomínejte na vděčnost a děkování! Užívat si prázdniny a mít kolem sebe rodinu a přátele totiž vůbec není samozřejmost.

Prázdninová spojovačka

Nejlepší zážitky prožíváme s těmi, které máme rádi. Na následující stránce pospojuj čísla postupně od 1 do 100 a zjisti, co zažívají kamarádi na obrázku.

Palachův týden (dokončení z minulých čísel)

Nastává **sobota 19.1.** - den Palachova úmrtí.

Nejprve v evangelickém kostele U Martina ve zdi od 17:00 probíhala **kající bohoslužba k výročí úmrtí Jana Palacha. Ticho Bohdana Mikoláška** s mottem: Naše svědomí?

Vyjít z pohodlí zajištěného života do boje se současným pokušením a jeho lží. Tichý hlas pro naději a odvahu. Střídalo čtení z Písma i duchovní skladby.

A pak se přesouvám do Týnského chrámu (chrám Matky Boží před Týnem) na Staroměstském náměstí.

Zde se totiž koná závěrečná **zádušní bohoslužba- Requiem za Jana Palacha**, kterou slaví profesor Petr Piřha.

Také dnes se nebránil kritice nezdravé společnosti a z jeho promluvy vyjímám:

„Před padesáti léty jsem byl člen vědecké rady FF UK...mnohokrát jsem stál se studenty jako čestná stráž sboru fakulty u rakve...celou noc před pohřbem jsem strávil u Palachových ostatků...“

„Vyslechl jsem poslední řeč kardinála Berana, v níž **odmítl tvrzení, že Palachův čin byl sebevraždou**. Řekl toto: „Skláním se před jejich hrdinstvím, i když nemohu schválit jejich zoufalý čin. Zabít se není nikdy lidské. To ať už nikdo neopakuje. Zato ale ať mají všichni před očima velký ideál, pro který obětovali oni svůj mladý život.“

„Uběhlo půl století pohnutých dějin a je namístě porovnat dnešní reflexe události, která vzrušila celý svět,“ poznamenal s tím, že Palach dostal „tu nepředstavitelnou odvahu vzplanout. Palachův krok tehdy však mnozí nepochopili a mnozí ho nechápou dodnes. Mnohem vážnější je, jak se dnes tváří v tvář jeho hrdinství chováme. Co se to děje s národem, za který zemřel,“ ptá se profesor, jemuž se zdá, že mnozí lidé, kteří dnes o Palachovi řeční, pronášejí prázdné projevy. „Nic nechybí na kabátu hanby, který důstojně nese většina řečníků. Prázdnota, zkroucení jejich slov, ze kterých je vyšlapán smysl i pravda, jsou jako pohozené PET lahve, které mění naši krajinu v jediné obrovské smetiště.“ Jan Palach podle prof. Piřhy zemřel, aby pozvedl pochodeň a probudil národ z letargie. Dnes by nás mohl budit ze lhostejnosti nadbytku a z otupělosti vůči skutečnosti, které dnes už ani nevěříme. „Uvěříme jí, až si o tuto skutečnost rozbijeme lebky,“ prohlásil doslova. Je prý na nás, jestli se této tvrdé skutečnosti postavíme, nebo jednoho dne zmizíme v prázdnotě. „Kéž nám Bůh dá sílu pro správné rozhodnutí. Amen,“ uzavřel svou promluvu.

S jeho slovy, která mi ještě znějí v uších, mířím na Legerovu ulici 61-63, k bývalé klinice popálenin, kde Jan Palach před 50 léty v 15:30 vydechl naposledy. Už jsem tu teď večer sám, pod jeho portrétem hoří svíčky, které dokazují, že lidé nezapomněli. Je tu v „dobré“ společnosti dalšího „pacienta“ této kliniky – pátera Josefa Toufara, který tu v tzv. Borůvkově sanatoriu (název za 1. republiky) umírá 19 roků před ním. Kolem po magistrále projíždí občas auta. Loučím se s Janem, ale i s Prahou...

Pro přesnost ještě dodávám, že ještě i v dalších dnech jsme se v Praze mohli setkat s profánními akcemi k počtě Jana Palacha, ale to hlavní bylo skutečně doslova mezi dvěma katolickými bohoslužbami v onom Palachově týdnu (20.1. workshop pro dospělé a seniory, 22.1. koncert k počtě Jana Palacha "Tisíce světél rozsvítím" v Rudolfinu, 25.1. začíná autorská výstava k výročí upálení Jana Palacha a dalších lidských pochodní "Naše požadavky jsou" v kampusu Hybernská).

Na mnohé však ještě stále čekáme a obětem dlužíme. Teprve ve třetím termínu je slibováno letos v srpnu otevření Památníku Jana Palacha v jeho rodném domě ve Všetatech. Když jsme si 25. února připomínali upálení pochodně č. 2 Jana Zajíce, bylo oznámeno, že konečně za rok bude na domě, v jehož průjezdu se upálil (Václavské náměstí č. 39) umístěna pamětní deska. Do dnešní doby tu není, bohužel, žádná připomínka...

Vilém Urbánek

Pořad bohoslužeb do konce září

24.6.	Po	slav. Narození sv. Jana Křtitele	18.00	na poděkování za dar kněžství P. Jana Pavlů (30 let)
26.6.	St		18.00	na poděkování za 80 let života a za živou a zemřelou rodinu Lengálovu a Šikulovu
27.6.	Čt		7.00	na úmysl dárce
28.6.	Pá	slav. Nejsvětějšího srdce Ježíšova	18.00	za zemřelou Martu Varausovu a živou rodinu
29.6.	So	sv. Petr a Pavel	7.00	za zemřelé
30.6.	Ne	13. v mezidobí	7.15	za zemřelou rodinu Obornou, Učňovu a Palovu
			8.30	za farní společenství
			10.00	na poděkování za dar kněžství našeho Otce Jana (10 let)
3.7.	St		18.00	na úmysl dárce
4.7.	Čt		7.00	za nová kněžská povolání a povolání k zasvěcenému životu z naší farnosti
5.7.	Pá	slavnost sv.Cyrila a Metoděje	18.00	za † P. Jana Odehnala
6.7.	So		7.00	na úmysl dárce
7.7.	Ne	14. v mezidobí	7.15	na úmysl dárce
			9.00	za farní společenství
10.7.	St		18.00	za zemřelého manžela Milana Jarolína a živou rodinu
12.7.	Pá		18.00	na úmysly dárců
13.7.	So		7.00	za farní společenství
14.7.	Ne	15. v mezidobí	7.15	na poděkování za 55 let společného života a celou rodinu
			9.00	za zemřelého manžela Milana Jarolína a živou rodinu
17.7.	St		18.00	za nemocné
18.7.	Čt		7.00	na úmysl dárce
19.7.	Pá		18.00	za Marii Božkovou, Martu Boháčkovou, Věru Sajdovou a Blaženu Klapiřovou
20.7.	So		7.00	za živou a zemřelou rodinu Sochovu a Šimičkovu
21.7.	Ne	16. v mezidobí	7.15	za farní společenství
			9.00	za rodiče Dvořákovy, manžela a živou rodinu
24.7.	St		18.00	za zemřelou Jitku Juřenovou a živou rodinu
25.7.	Čt	sv. Jakub	7.00	za zemřelou a živou rodinu Novotných z Ivanovic
26.7.	Pá		18.00	za Aničku a Pavla Myškovy a děti
27.7.	So	sv. Jáchym a Anna	7.00	za zemřelé
28.7.	Ne	17. v mezidobí	7.15	za farní společenství
			9.00	na úmysl dárce
31.7.	St		18.00	na poděkování za dar života syna Jana s prosbou o Boží požehnání
1.8.	Čt		7.00	za nová kněžská povolání a povolání k zasvěcenému životu z naší farnosti
2.8.	Pá		18.00	za zemřelé rodiče Denemarkovy, dva syny a celou přízeň
3.8.	So		7.00	za dar zdraví a těla i ducha a uzdravení vztahu
4.8.	Ne	18. v mezidobí	7.15	za farní společenství
			9.00	za zemřelou Annu Horáčkovou, Jiřího Hamerníka a živé a zemřelé děti Hamerníkovy
7.8.	St		18.00	za nemocné
8.8.	Čt		7.00	za dar živé víry pro vnoučata a pravnoučata
9.8.	Pá		18.00	na úmysl dárce
10.8.	So	pout' jáhnů	17.00	za jáhny brněnské diecéze a jejich rodiny
11.8.	Ne	poutní slavnost sv. Vavřince	8.00	za živou a zemřelou rodinu Janičkovu, Přehnalovu, Čeňkovu a manžela Lubomíra
			10.00	za živé a zemřelé obyvatele Řečkovic a Mokrých Hory
14.8.	St		18.00	za nemocnou dceru
15.8.	Čt	slav. Nanebevzetí Panny Marie	7.00	za živou a zemřelou rodinu Manovu a Mayerovu
16.8.	Pá		18.00	za živou a zemřelou rodinu a dary Ducha Svatého
17.8.	So		7.00	na úmysly dárců

18.8.	Ne	20. v mezidobí	7.15	za farní společenství
			9.00	na poděkování za dar života
21.8.	St		18.00	za akolyty sloužící v naší farnosti
22.8.	Čt	P. Maria Královna	7.00	na poděkování s prosbou o Boží požehnání a dary Ducha Svatého
23.8.	Pá		18.00	za zemřelého Alexandra Gonyševa a živou a zemřelou rodinu
24.8.	So	sv. Bartoloměj	7.00	na úmysl dárce
25.8.	Ne	21. v mezidobí	7.15	na poděkování za dar života
		hody Ivanovice	10.00	za živé a zemřelé obyvatele Ivanovic
28.8.	St		18.00	za ministranty a varhaníky naší farnosti
29.8.	Čt	Um. sv. Jana Křtitele	7.00	na poděkování za dar života
30.8.	Pá		18.00	za zemřelého Karla Procházkou a Norberta Cardu
31.8.	So		7.00	za zemřelé
1.9.	Ne	22. v mezidobí	7.15	za farní společenství
			8.30	za zemřelé rodiče a prarodiče a živé a zemřelé rodiny z obou stran a nemocné sestry
			10.00	za syna Jana
2.9.	Po		18.00	na úmysl dárce
4.9.	St		18.00	na poděkování za 25 let manželství
5.9.	Čt		7.00	za nová kněžská povolání a povolání k zasvěcenému životu z naší farnosti
6.9.	Pá		18.00	za dary Ducha Svatého do nového školního roku pro všechny naše děti za rodinu Sojkovu a Vostrejžovu a duchovní uzdravení
7.9.	So		7.00	na poděkování s prosbou o Boží požehnání a dary Ducha Svatého
8.9.	Ne	23. v mezidobí	7.15	na poděkování
			8.30	za zemřelé Marii a Eduarda Tesařovy
		hody Jehnice	10.00	za živé a zemřelé obyvatele Jehnic
9.9.	Po		18.00	za zemřelého manžela, oboje rodiče a živou rodinu
11.9.	St		18.00	na úmysly dárců
12.9.	Čt		7.00	na poděkování za uzdravení po těžké operaci
13.9.	Pá		18.00	za zemřelého P. Jana Pavlu, zemřelého manžela a živou rodinu
				na poděkování s prosbou o Boží požehnání a dary Ducha Svatého
14.9.	So	Povyšení sv. kříže	7.00	na poděkování za dar života a Boží požehnání
15.9.	Ne	24. v mezidobí	7.15	za živou a zemřelou rodinu Tesařovu a Beranovu
			8.30	za živou a zemřelou rodinu Škvařilovu a Kubicovu
			10.00	za farní společenství
16.9.	Po		18.00	za nemocné
18.9.	St		18.00	za Boží požehnání a ochranu při stavbě
19.9.	Čt		7.00	*
20.9.	Pá		18.00	na úmysl dárce
				*
21.9.	So	sv. Matouš	7.00	za zemřelé rodiče a živou rodinu
22.9.	Ne	25. v mezidobí	7.15	na úmysl dárce
			8.30	za rodinu Kousalovu a Pernicovu
		hody Medlánky	10.00	za živé a zemřelé obyvatele Medlánek
23.9.	Po		18.00	*
25.9.	St		18.00	za zemřelého Jana Kalábu, rodinu Kalábovu a Tomáškovu
26.9.	Čt		7.00	*
27.9.	Pá		18.00	*
				*
28.9.	So	sv. Václav	8.00	za zemřelé
			10.00	za živé a zemřelé obyvatele Ořešína
29.9.	Ne	26. v mezidobí	7.15	za farní společenství
			8.30	za živou a zemřelou rodinu Šaumanovu a Kepákovu
			10.00	za zemřelou dceru Lenku, zemřelé rodiče a dary Ducha Svatého pro živou rodinu
30.9.	Po		18.00	*

* v době uzávěrky neobsazeno

Články do podzimního čísla pošlejte prosím do 20. 9. 2019.